

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. N., narozený X, státní příslušnost X, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Bálková 1, 331 65 Tis U Blatna,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2020, č. j. OAM-180/LE-BA02-VL14-PS-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Žalobou** se domáhal žalobce přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2020, č. j. OAM-180/LE-BA02-VL14-PS-2020, kterým bylo rozhodnuto tak, že je žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o**

azylu), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC) a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 9. 4. 2021.

2. **V podané žalobě** namítal žalobce splnění pouze jedné ze tří podmínek pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to podmínku podání žádosti v ZZC. Dále namítal, že v jeho případě mělo být uplatněno zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu, a to zejména z důvodu, že má v ČR přítelkyni R. B., se kterou se zdržuje na společné adrese, o čemž měl být žalovaný informován. Za irrelevantní považoval žalobce to, že tuto adresu nemá oficiálně hlášenou. Žalobce rovněž vytýkal žalovanému nezvážení alternativy k povinnosti setrvat v ZZC v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, např. možnost přemístění do pobytového střediska nebo hlášeného místa pobytu. K tvrzení žalovaného stran nerespektování právních předpisů v minulosti ze strany žalobce, a z toho dovozované nebezpečí, že by mohl být mařen výkon rozhodnutí o vyhoštění a v souvislosti s tím žalovaným vysloveným názorem o údajné účelovosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 10. 3. 2016, č. j. 5 Azs 2/2016-30, ve kterém konstatoval, že nerespektování správního vyhoštění automaticky neprokazuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Argumentaci žalovaného týkající se doby *podání žádosti považoval žalobce, s ohledem na současnou judikaturu, za irrelevantní (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2020, č. j. 60 Az 62/2019-44).* Za nedostatečné považoval žalobce také úvahy žalovaného týkající se nezbytnosti zajištění, včetně hodnocení nemožnosti uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. V projednávané věci nepostačovala dle žalobce pro aplikaci zajištění skutečnost, že žádost o mezinárodní ochranu podal až po zadržení Policií ČR. V této souvislosti zdůraznil žalobce fakultativní charakter institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Důvod nepoužití mírnějších opatření neobsahoval dle žalobce náležité odůvodnění. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný pouze rekapituloval pobytovou historii žalobce a konstatoval, že v jeho případě nemohly být účinně uplatněny mírnější donucovací opatření, aniž by svou úvahu podpořil dostatečnou argumentací, proč by k naplnění účelu zajištění nepostačovalo užití zvláštních opatření. Na tomto místě žalobce podotkl, že v případě, kdy by bydlel v pobytovém středisku, jako jedné z alternativ k zajištění, byl by plně k dispozici správnímu orgánu pro řízení o mezinárodní ochraně a zároveň by mohl i trávit čas se svojí přítelkyní. Dále žalobce namítal nezohlednění skutečnosti, že má na území ČR již 2,5 roku přítelkyni. Žalovaný se neměl blíže dotázat na jejich vztah, čímž ponechal rodinný život žalobce bez povšimnutí, ačkoliv měl zkoumat, zda v rovině rodinného života neexistují důvody, pro které by bylo nutné žalobce propustit ze ZZC a vést s ním řízení o udělení mezinárodní ochrany „na svobodě“. Tím, že tak žalovaný neučinil, došlo dle žalobce k jeho nezákonnému omezení, neboť tento měl být především s ohledem na závazky ČR vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod propuštěn, aby mohl nadále svůj rodinný život rozvíjet, resp. aby do něj nebylo nepřiměřeně zasahováno. K tomu žalobce navíc dodal, že jeho přítelkyně trpí v současné době zdravotními problémy, a proto je jeho zajištění nezákonné nejen s ohledem na obecnou povinnost respektovat rodinný život, ale také s ohledem na negativní dopad na psychické zdraví jeho přítelkyně. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 12. 2020, č. j. OAM-180/LE-BA02-VL14 PS-2020** bylo rozhodnuto tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC a ve smyslu § 46a odst. 5 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena do 9. 4. 2021. Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí vyplývá, že rozhodnutím správního

orgánu Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **OPKPE**) ze dne 14. 12. 2020, č. j. KRPA-316668-12/ČJ-2020-000022-ZZC byl žalobce zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že se na území ČR zdržoval nelegálně, neboť dne 20. 11. 2018 bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce mimo jiné uvedl, že v současné době nemá v ČR povolen pobyt. Dále uvedl, že v ČR již žádal o azyl, ale neví, jak byla žádost ukončena, neboť si to nechodil zjišťovat. O své povinnosti vycestovat na X byl srozuměn, ale neodjel, neboť vycestovat nechtěl, protože se mu tady moc líbí. Rovněž sdělil, že tady má přítelkyni, které by asi vadilo, kdyby musel vycestovat. Přítelkyně pochází z X, znají se 2,5 roku, její datum narození nevěděl. Dále potvrdil, že v ČR pracuje na stavbě. Ke své osobě uvedl, že je rozvedený a má jednu dceru, ta je dle něj na X a jsou spolu v kontaktu. Dále sdělil, že na X má také rodiče a bratra. Žalobce také vypověděl, že pas má v X, kde byl dle jeho slov na azylu a měl chodit na kontroly, ale vykašlal se na to. Za překážku vycestování označil skutečnost, že by musel do armády, ale tam nechce. Rovněž sdělil, že v ČR má adresu, ale ta není nikde hlášena. Dne 21. 12. 2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Žalovaný poté při posouzení důvodů, zda je nutné žalobce zajistit dle § 46a zákona o azylu, vycházel z následujících faktů: dne 20. 11. 2018 mu bylo uloženo správní vyhoštění, svou povinnost vycestovat z ČR však nesplnil; o udělení mezinárodní ochrany žádal v ČR již 27. 11. 2018 - ta mu nebyla udělena, podanou žalobu krajský soud zamítl a následná kasací stížnost byla NSS pravomocně odmítnuta dne 7. 11. 2019; na území ČR pobýval vědomě neoprávněně bez cestovního dokladu a povolení k pobytu; správní vyhoštění mu bylo uloženo již dříve, a to dne 18. 3. 2018, s platností do 23. 4. 2019, kdy svou povinnost vycestovat z ČR rovněž nesplnil; vykonával na území ČR nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území ČR; není v ČR nikde hlášen k pobytu; o mezinárodní ochranu nepožádal dříve, ačkoliv mu v tom nic nebránilo. Z uvedených důvodů shledal žalovaný jednání žalobce jako účelové. S ohledem na všechny výše uvedené argumenty dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se vyhoštění. Z výše uvedených důvodů žalovaný dospěl k názoru, že v případě žalobce nepřipadá v úvahu uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. O neúčinnosti zvláštního opatření v daném případě dle žalovaného svědčilo nejen žalobcovo vědomé nerespektování právního řádu ČR i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání za situace, kdy se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Žalobce rovněž nebyl shledán osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců, dále jeho předcházejícího vyhoštění a jeho žádosti o mezinárodní ochranu nebylo možné konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný se dále v souladu s § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval maximální délkou doby zajištění žalobce, přičemž dospěl k názoru, že za dané situace, i s přihlédnutím k možnému soudnímu řízení, bude přiměřená lhůta v délce trvání 109 dní s možným

prodloužením až na 120 dní. Na základě výše uvedeného rozhodl žalovaný tak, jak je uvedeno v aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 19. 1. 2021** mimo jiné uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že žalobce byl rozhodnutím OPKPE ze dne 14. 12. 2020, č. j. KRPA-316668-12/ČJ-2020-000022-ZZC, zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že se žalobce na území ČR zdržoval nelegálně, neboť 20. 11. 2018 bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění. S ohledem na výše uvedené měl žalovaný za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo ho pozdržet, ačkoliv mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. O tom měla rovněž svědčit i azylová historie žalobce, který již v roce 2018 žádal neúspěšně v ČR o mezinárodní ochranu a po pravomocném ukončení tohoto řízení, i přes uložené správní vyhoštění, z ČR nevycestoval a setrval na území zde, aniž by se snažil svoji pobytovou situaci jakkoliv řešit. Stejný postup zvolil dle žalovaného i v případě aktuální žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný dospěl s ohledem na všechny výše uvedené argumenty k závěru, že z jednání žalobce bylo zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat povinnosti z území států Evropské unie vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se vyhoštění. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný jako nedůvodné. S námitkou stran možného využití § 47 odst. 2 zákona o azylu, žalovaný nesouhlasil a měl za to, že pro uložení zvláštních opatření důvody naplněny nebyly. V podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí o zajištění, zejména na stranu 3 a 4. Námitku vztahující se k povinnosti žalovaného respektovat rodinný život žalobce s poukazem na zdravotní problémy přítelkyně žalovaný považoval za nedůvodnou. Dále žalovaný zdůraznil, že bylo v samotném zájmu žalobce řešit svůj pobytový režim na území legálně, neboť mu muselo být zřejmé, že úspěšnému rodinnému životu na území brání jeho nejistý pobytový status v ČR. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
5. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
6. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

7. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
8. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany“.
9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2020, avšak soud ji neshledal důvodnou s ohledem na níže uvedené.
10. První okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany mnohem dříve. V této souvislosti soud odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a to konkrétně na stranách 2-3 napadeného rozhodnutí. Mezi těmito důvody uvedl žalovaný zejména to, že žalobce již jednou nesplnil zákonem uloženou povinnost vycestovat, když nerespektoval mu uložené správní vyhoštění ze dne 20. 11. 2018; jednalo se již o druhou žádost o mezinárodní ochranu podanou až ve chvíli zajištění (v prvním případě nebyl žalobce v řízení o žádosti úspěšný); dále vědomý a neoprávněný pobyt na území ČR bez cestovního dokladu a povolení k pobytu; výkon nelegální pracovní aktivity na území ČR v rozporu s pravidly pro zaměstnávání cizinců na území ČR; absenci hlášeného pobytu na území ČR. Žalovaný rovněž upozornil na to, že o mezinárodní ochranu požádal žalobce až po téměř 2 letech od první podané žádosti, a to až po zadržení Policií ČR; zajištění za účelem vyhoštění a umístění do ZZC Bálková (tedy podle totožného scénáře jako v případě první žádosti). K tomu dále žalovaný příhodně poukázal na tvrzení žalobce, který uvedl, že o průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany se nezajímal a „kašlal na to“. Z uvedeného tvrzení žalobce žalovaný správně usuzoval, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, již se žalobce podanou žádostí domáhal. Jak dále vyplývá z napadeného rozhodnutí, v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobci nebránily žádné překážky, neboť měl po dobu nelegálního pobytu na území ČR možnost volného pobytu, a tudíž i dost příležitostí podat žádost o mezinárodní ochranu, což ostatně zdůraznil i žalovaný. Jestliže tak neučinil, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody k tomu domnívat se, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) tak bylo nezbytně nutné.

11. S tvrzením žalobce ohledně irelevantnosti doby podání žádosti se soud neztotožnil, neboť jak vyplývá z žalobcem citované judikatury, nelze uvažovat o účelovosti podané žádosti ryze na základě doby jejího podání, nicméně soud je i nadále toho názoru, že nic nebrání tomu, aby za individuálních okolností mohla taková skutečnost být vykládána jako vodítko udávající směr pro úvahy a následné závěry o účelovosti takového jednání. V daném případě, kdy žalobce podal žádost za daných okolností (vyhoštění, zajištění, nelegální pobyt na území ČR atd.), pak považuje soud výklad této skutečnosti ze strany žalovaného za přiléhavý situaci. Tuto námitku proto považuje soud za nedůvodnou.
12. K namítanému důvodu nepřipustnosti zajištění spočívajícímu v zásahu do rodinného a osobního života žalobce a jeho přítelkyně, kdy se touto otázkou žalovaný neměl zabývat, soud konstatuje, že tato námitka je nedůvodná. Žalobce v řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců uvedl ohledně tvrzeného vztahu s přítelkyní pouze to, že té by asi vadilo, kdyby musel vycestovat a délku trvání vztahu 2,5 roku. Na tomto místě soud upozorňuje, že žalobci bylo rozhodnutím ze dne 20. 11. 2018, č. j. KRP H-110555-28/Čj-2018-050022-SV uloženo správní vyhoštění, z čehož plyne, že žalobce s nejvyšší pravděpodobností navázal vztah již v době, kdy pobýval na území ČR nelegálně či byl jeho další pobyt nejistý. Žalobce namítal, že v řízení o uložení správního vyhoštění musela být správnímu orgánu existence vztahu žalobce známa, a přesto přistoupil k rozhodnutí o uložení správního vyhoštění i navzdory možným dopadům na rodinný život žalobce. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2019, č. j. 8 Azs 400/2018 – 38 „[13] K výše uvedenému lze dodat, že skutečnost, že stěžovatel uvedl, že má v České republice přítelkyni, sama o sobě neznámá, že by zajištění zasahovalo do jeho soukromých a rodinných poměrů. Tím spíše, že se v době vydání rozhodnutí jednalo o vztah krátký (trvající 1 měsíc) a stěžovatel nebyl schopen správnímu orgánu uvést příjmení a datum narození své přítelkyně. Současně nelze přehlédnout, že stěžovatel vztah s přítelkyní zahájil v době, kdy v České republice pobýval nelegálně, neboť nesplnil svou povinnost založenou dřívějším rozhodnutím o správním vyhoštění ze země vycestovat. Činil tak tedy s vědomím, že území bude muset jednou opustit. Přitom jak sám stěžovatel v kasační stížnosti i žalobě uvedl, tato skutečnost představuje v posuzování přiměřenosti zajištění a povinnosti setrvat v zajišťovacím zařízení do soukromého a rodinného života zásadní faktor, a v takovém případě by byl zásah do soukromého a rodinného života cizince nesouladný s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv jen výjimečně (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Rovněž zdejší soud ve shora uvedeném rozsudku sp. zn. 1 Azs 20/2015 judikoval, že o zásah do rodinného života nepůjde v situaci, pokud byl rodinný život založen v době, kdy dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý. [14] S ohledem na výše uvedené je patrné, že nebylo na místě, aby se žalovaný v napadeném rozhodnutí o zajištění podle zákona o azylu zabýval přiměřeností tohoto zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Ani individuální skutkové okolnosti v této věci nevykazovaly závažná specifika, která by v tomto směru zakládala určité pochybnosti. Ačkoliv tedy stěžovatel v průběhu správního řízení uvedl, že má v České republice přítelkyni, nebylo pochybením žalovaného, že se touto otázkou ve smyslu posouzení dopadů na stěžovatelův soukromý a rodinný život nijak blíže nezabýval a dané okolnosti zmínil pouze v reprodukční části odůvodnění rozhodnutí. Není tak ani dána vada rozhodnutí o zajištění podle zákona o azylu spočívající v nepřezkoumatelnosti, pro niž by bylo nutno toto rozhodnutí zrušit. Z výše uvedených důvodů tak ob stojí závěr krajského soudu, že na danou věc nelze aplikovat korektiv přiměřenosti obsažený v § 174a zákona o pobytu cizinců a že napadené rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné a vydané v souladu se zákonem

o azylu.“ Z uvedených závěrů NSS jednoznačně vyplývá, že žalovaný nepochybil, jestliže se nezabýval dopadem napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a jeho přítelkyně, a to také za přispění žalobcem sdělených nekonkrétních a obecných tvrzení v tomto směru. Nutno také dodat, že žalobce v ranních počátcích řízení dle zákona o pobytu cizinců ve věci jeho zajištění uvedl, že by se jeho přítelkyni nemuselo líbit, kdyby žalobce vycestoval. Řízení o zajištění nicméně nemá extrateritoriální účinky, tudíž byla tato obava neopodstatněná. Rovněž nelze opominout ani ten fakt, že žalobce poté v řízení o mezinárodní ochraně svou přítelkyni již nezmínil.

13. V souvislosti s výše uvedeným soud dále konstatuje, že soudy v řízení upraveném zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), ve věcech žalob proti rozhodnutí správních orgánů jsou vázány při přezkoumání rozhodnutí skutkovým a právním stavem, který byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Jelikož žalobce doložil k žalobě pochybnou lékařskou zprávu datovanou ke dni 7. 1. 2020 (soud se domnívá, že se fakticky jedná o zprávu ze dne 7. 1. 2021), nemůže k ní z těchto důvodů přihlížet. V případě, kdy je žaloba skutečně datovaná správně, tj. rok 2020, podotýká soud, že žalobce byl zajištěn dle zákona o azylu dne 14. 12. 2020 a dle zákona o azylu dne 12. 12. 2020, tj. téměř rok po vydání lékařské zprávy, která by tedy nepopisovala aktuální stav a její vypovídací hodnota by tak byla téměř žádná, nemluvě o její věrohodnosti. Argumentaci žalobce v tomto směru tudíž soud shledal lichou.
14. Soud zkoumal také odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, která se vztahovala k tvrzené neúčinnosti zvláštních opatření (str. 3-4 napadeného rozhodnutí), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný především vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření. Těmito okolnostmi bylo to, že žalobce již jednou nesplnil zákonem uloženou povinnost vycestovat, když nerespektoval mu uložené správní vyhoštění ze dne 20. 11. 2018; pobýval na území ČR vědomě neoprávněně bez cestovního dokladu a povolení k pobytu; vykonával nelegální pracovní aktivity na území ČR v rozporu s pravidly pro zaměstnávání cizinců na území ČR; neměl na území ČR nikde hlášen pobyt a hrozí reálné nebezpečí, že by žalobce po propuštění ze zajištění mohl zpřetrhat veškeré kontakty s veřejnou mocí ČR a neoprávněně setrvat na území ČR a skrývat se, čímž by byl zmařen také průběh řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti odkazuje soud na rozsudek Krajského soud v Ostravě ze dne 9. 6. 2017, č. j. 20 A 14/2017 – 31, kde je uvedeno: *„Pobývá-li žalobce dlouhodobě, z toho část nelegálně, na území ČR, nerespektuje správní vyhoštění a teprve při zadržení policií žádá o mezinárodní ochranu, a to opakovaně, neskýtá svým chováním záruku o dodržování povinností a je namísto upřednostnění zajištění před uložením mimořádných opatření dle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.“* Uvedené závěry považuje soud za aplikovatelné i na nynější případ týkající se žalobce. Z důvodů podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný též usuzoval, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Soud shledal odůvodnění v této části napadeného rozhodnutí přezkoumatelným, neboť jsou z něj patrné důvody, na základě nichž žalovaný dospěl k názoru, že v případě žalobce nelze uložit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, tyto své závěry poté jasně a srozumitelně vysvětlil, stejně jako uvedl úvahy, jimiž se při posouzení této otázky zabýval. Veškeré žalovaným učiněné závěry nacházejí oporu v správním spise.
15. Ve vztahu k možnosti uložení zvláštního opatření, kdy by mohl žalobce pobývat u své přítelkyně, soud uvádí, že z průběhu řízení ani z tvrzení žalobce nebylo zřejmé, že by

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

žalobce sdílel jednu domácnost s přítelkyní. Žalobce do protokolu ze dne 14. 12. 2020 v rámci řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců měl pouze uvést, že bydlí s kamarádkou v bytě, kde si pronajímá pouze jeden pokoj. Tato tvrzení nikterak nenaznačovala, že by bydlel společně s přítelkyní, tudíž tato skutečnost nebyla brána v potaz, ba naopak, jak žalovaný správně uvedl, žalobce neměl nikde na území hlášený pobyt (tedy ani u své přítelkyně – tento údaj neprokázal ani v průběhu soudního řízení), tudíž neposkytuje jistotu, že by se na jím uvedené adrese skutečně zdržoval a nepokusil se zpřetrhat vazby a kontakt se správními orgány. Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Co se týče formy zvláštního opatření pobytu v pobytovém středisku a možnosti trávit čas s přítelkyní, připomíná soud, že žalobce může přijímat návštěvy i v ZZC, kdy přítelkyni žalobce nic nebrání v jeho navštěvování. Současně soud poukazuje na fakt, že v případě umístění žalobce do pobytového střediska, které poskytuje možnosti volně toto zařízení opouštět, nepředstavuje tento způsob řešení v případě žalobce žádnou jistotu, že by se v pobytovém středisku zdržoval a svévolně jej neopustil a nepokusil se zpřetrhat vazby a kontakt se správními orgány a skrývat se na území ČR, jakož tomu činil do doby svého zajištění.

16. K žalobcem namítanému nedostatečnému odůvodnění neuložení zvláštních opatření, soud odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 28. 6. 2017 č. j. 1 Azs 349/2016 – 48 *„Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.“* Jelikož žalovaný odůvodnil dostatečně důvody, pro něž žalobce zajistil, lze s přihlédnutím k citovanému rozsudku dojít k závěru, že za situace, kdy žalovaný odůvodnil neuložení zvláštních opatření zejména s přihlédnutím k důvodům zajištění, je takové odůvodnění dostatečné, neboť podává uspokojující vysvětlení, proč nemohlo být přistoupeno k uložení zvláštních opatření. Soud zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016 č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: *„Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“*
17. Lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona dostatečně. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně žalobcovy pobytové historie na území ČR, a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné.
18. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku).
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (výrok II. rozsudku).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 2. února 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.